

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

СЕРПЕНЬ, 2024

ЄВАНГЕЛІЄ ПРОНИКАЄ ДО В'ЯЗНИЦЬ

2014 року диякона Чанга було засуджено до 15 років позбавлення волі та ув'язнено в Північній Кореї

У КАЙДАНАХ РАЗОМ ІЗ НИМИ

Бажаю ж я, браття, щоб відали ви, що те, що сталося мені, вийшло більше на успіх Євангелії, бо в усій преторії та всім іншим стали відомі кайдани мої за Христа. А багато братів у Господі через кайдани мої посмілилися та ще більше відважилися Слово Боже звіщати безстрашно.

— Апостол Павло, Послання до филип'ян 1:12–14.

Послання до євреїв 13:3 закликає нас пам'ятати про братів і сестер по вірі, ув'язнених за Христа. Цього місяця виповнюється 20 років з дня арешту двох керівників церкви в Еритреї, Кіфлу Гебремескеля та Хейле Найзі. Минуло вже два десятиліття, проте й досі залишається невідомим, коли їх звільнять і чи звільнять узагалі.

У цьому випуску нашого молитовного бюлетеня ви прочитаєте історію ще однієї багаторічної ув'язненої за віру в Еритреї, сестри Твен Теодрос. Твен було звільнено після 16 років позбавлення волі у відповідь на молитви за неї християн із різних країн світу. Беручи до уваги досвід Твен, чи приєднаєтеся ви до нас у молитві за Кіфлу та Хейле? Чи погодитесь стати співучасниками їхніх страждань і «пам'ятати про в'язнів, немов із ними були ви пов'язані, про тих, хто страждає, як такі, що й самі ви знаходитесь в тілі?»

На нашому сайті ви знайдете підбадьорюючі свідчення та молитовні потреби наших мужніх братів та сестер по вірі, які, навіть зазнаючи поневірянь і жорстоких переслідувань, продовжують вірно йти за Господом Ісусом Христом у різних країнах світу — www.vom-ru.org.

ЕРИТРЕЯ: ВАЖЛИВЕ РІШЕННЯ

2002 року диктатура Еритреї оголосила поза законом усі релігійні конфесії, за винятком сунітського ісламу, православного, католицького та лютеранського християнства. Уряд здійснює суворий контроль над цими громадами та їх ученням, а решті християн доводиться таємно проводити несанкціоновані богослужіння.

У лютому 2004 року 20-річна Твен Теодрос, яка на той час була християнкою лише два роки, відвідала підпільну домашню церкву, щоб поклонитися з іншими християнами, в Асмері, столиці Еритреї, де вона перебувала на військовій службі. Влада, яка активно проникає в незареєстровані громади, виявила домашнє зібрання й заарештувала віруючих.

Після того, як Твен провела місяць у в'язниці, перед звільненням її обманом змусили підписати документ. Коли ж жінка повернулася на свій військовий пост і передала командирі документи про звільнення, вона дізналася, що, сама того не відаючи, зобов'язалася відвідувати виключно схвалену урядом церкву, до якої колись належала.

Коли Твен зрозуміла, що сталося, їй на думку спав вірш із книги Об'явлення 3:16: «А що ти ні теплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з Своїх уст...». Це допомогло жінці усвідомити, що їй потрібно повністю присвятити себе Христу або перестати називатися християнкою. Вона могла підкорятися або Слову Божому, або ж документу, який вона підписала.

«Чи готова я залишити своїх батька та матір, братів і сестер, відмовитися від служби та від усього життя?» — замислилася Твен, згадуючи уривок із Євангелія від Луки 14:26–33. Обмірковуючи ці слова зі Святого Письма, християнка відповіла: «Готова!» Незважаючи на те, що віддати перевагу Господу над усім у цьому світі, навіть самим життям, було нелегко, жінка згадує, як, стоячи на колінах, вона «почала каятися перед Богом». Твен пообіцяла жити відповідно до Його Слова, й це зобов'язання виявилось вирішальним і допомогло їй пережити наступні 16 років.

Повторний арешт

Через вісім місяців після першого арешту, коли Твен та інші брати й сестри зібралися на новорічну нічну молитву, поліція оточила будівлю та затримала близько 60 християн. Усіх їх доправили до в'язниці Май Серва поблизу Асмари й помістили в сталеві транспортні контейнери. Умови утримання в таких «тюрмах» є одними з найважчих у світі. Удень спека стає нестерпною, а вночі в'язні страждають від холоду. Вони отримують надзвичайно обмежену кількість їжі та дуже мало води.

Твен утримували в ізоляції, щоб вона не могла свідчити іншим ув'язненим. Удень наглядачі закривали маленьке вентиляційне віконце, не дозволяючи свіжому повітрю проникати досередини. Вони хотіли зламати рішучість християнки та змусити її підписати документ про зречення віри.

Одного разу через задушливу спеку, що накопичилася в контейнері, у Твен почалася задуха, і вона думала, що вмирає. «Я почала молитися: "Боже, будь ласка, допоможи мені"». І на свою молитву жінка отримала відповідь у вигляді чергового уривка з Писання, 1 Послання Петра 4:12–13.

Твен провела три роки у сталевому транспортному контейнері у пустелі

Слово Боже зверталося безпосередньо до неї: «Улюблені, не дивуйтесь огневі, що вам посилається на випробовування, немов би чужому випадку для вас. Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тіштеся, щоб і в з'явленні слави Його раділи ви й звеселялись».

Твен усвідомила, що її огненне випробування було складовою слідування за Христом, і прийняла можливість, що воно може призвести до смерті. «Цей вірш заспокоїв мене, — розповідає християнка, — і я почала відчувати прохолоду свіжого повітря. Я відчула присутність Святого Духа й стала прославляти Бога». Через три години, коли двері знову відчинилися, наглядачі, чекаючи виявити жінку при смерті й у розпачі, готовою підписати документ, не йняли віри своїм очам.

Несподівано для Твен, після 2 років і 10 місяців ув'язнення в транспортному контейнері, переважно в ізоляції, її перевели в іншу в'язницю, де вона возз'єдналася зі своїми сестрами-християнками.

Страждання з Христом

У в'язниці Віа, розташованій на узбережжі Червоного моря, де температура може сягати вище за 32 °С, християнок кинули в підземну камеру — вириту вручну яму з кам'яними стінами. Наглядачі помістили туди християнок, щоб вони зреклися віри, проте Твен так і не відмовилася від своєї обіцянки, яку колись дала Богові.

Жінки отримували шматок хліба і склянку води на день, їх нещадно били й шмагали різкими. Методи катувань змінювалися. Часом ув'язнених примушували годинами ходити босоніж по гілках з колючками під палючим сонцем пустелі.

«Одного разу нас змусили лягти на землю і стали бити», — розповідає Твен. Після закінчення побиття від жінок почали вимагати, щоб вони зреклися віри в Ісуса Христа. Християнка розмірковувала про страждання Господа на хресті й усвідомила, яка це честь приєднатися до Нього в цих стражданнях. «Христос віддав за мене Своє життя, — сказала вона наглядачеві, — тому віддати Йому своє — це дрібниця. До того ж, я вже віддала Йому своє життя». Відчувши, як її сповнює Божа благодать, Твен перейнялася співчуттям до свого мучителя, навіть коли він бив її. Незабаром на зміну стомленому від биття колезі прийшов новий наглядач і продовжив бити жінок великою палицею. «Пробач їх, Господи, бо вони не знають, що роблять», — молилася жінка, згадуючи слова Ісуса на хресті.

Сестра Твен до тюремного закл Твен до ув'язнення ючення

Одного разу, коли Твен молилася, вона побачила у видінні Господа, Який тримав на руках дівчинку й захищав її від ударів палиць. Наступного вечора жінку знову повели на тортури. «Я зрозуміла, що всі удари сипалися на Ісуса, як це було в моєму видінні, — згадує вона. — Це Він прийняв на Себе побиття та страждання. Коли я усвідомила це, моє серце сповнилося силою».

Замість того щоб просити Бога звільнити її, Твен молилася, щоб Він допоміг їй зберегти вірність. Вона розповідає, що їй пригадалися вірші з 1 Послання до коринтян 6:19–20, у яких сказано, що нас куплено кров'ю Ісуса Христа й ми не належимо собі. «У Святому Письмі Бог не обіцяє нам, що ми не страждатимемо, — пояснює Твен. — Я належу Богові. Він може відправити мене куди захоче. Я повинна виконувати Його волю, а не свою».

Через кілька тижнів, коли від сильного болю Твен вкотре знепритомніла, вона пережила ще одне видіння. «Я почула приємну мелодію, — розповідає вона, — ангельський спів — і відчула потік свіжого повітря. Потім я розплющила очі й побачила, як мене катують. Мені дуже не хотілося повертатися назад. Я заволала до Бога: "Чому, Боже?!"»

Тієї ж ночі Твен дізналася, що наглядачі — не єдине джерело страху та страждань, яких вона може зазнати. Вони з подругою лежали у темній підземній камері, коли Твен раптово відчула, як щось вжалило її в ногу. То була змія.

Подруга вбила змію палицею від віника. Приблизно за десять хвилин жінок насторожив шум: цього разу кобра та дві інші змії тягали по землі тіло мертвої змії. Подруга Твен убила двох змій, а кобра, шиплячи, вислизнула й згорнулася в отворі у кам'яній стіні. Подруга Твен почала декламувати вірш із 1 Книги Самуїла 17:46, де Давид говорить Голіату: «...сьогодні віддасть тебе Господь у мою руку, і я поб'ю тебе, і відітну голову твою з тебе». «Коли ми знову й знову повторювали ці слова, ми сповнювалися сили», — розповідає Твен. Жінка притиснула кобру до стіни палицею, а подруга забила її до смерті.

Тимчасовий вихід на волю

Після майже шести років ув'язнення Твен дозволили тимчасово покинути в'язницю, щоб потрапити на прийом до окуліста. Коли для лікування був потрібний повторний огляд, подруга переконала адміністрацію дозволити жінці дочекатися його на волі.

Батьки намагалися змусити Твен підписати документ про зречення віри. Вони навіть запросили церковного лідера, щоб той допоміг переконати дочку. Однак вона залишалася твердою у своєму рішенні.

Твен мала шанс утекти, проте вона вирішила повернутися до в'язниці, де провела наступні 10 років. Жінка знала, що якщо вона не повернеться, то покарають її подруг-християнок.

Твен Теодрос вважає роки ув'язнення радісним та корисним часом свого життя

Радість

8 вересня 2020 року, провівши 16 років в ув'язненні, Твен нарешті вийшла на волю. Після звільнення вона переїхала до матері й розпочала процес емоційного та фізичного відновлення. Час, проведений за ґратами, послабив її нервову та імунну системи.

Твен виявила, що життя поза тюремними стінами важке. Вона бачила, як люди поглинені справами, навчанням, зароблянням грошей. Хоча жінка визнає, що залишатися вірною Христові у в'язниці було важко, вона говорить, що там ясно видно, як ворог діє. «[Тут] нам потрібно більше благодаті, — стверджує вона, — тому що в нас є багато того, що, здавалося б, добре, утім воно відволікає нас від Бога».

Нині відомо, що у тюремних катівнях Еритреї відбувають ув'язнення понад 200 християн, у їх числі кілька високопоставлених керівників церкви. Деяких із них було заарештовано ще 2004 року, в рік другого арешту Твен, і їхні сім'ї не впевнені, чи живі ще їхні близькі.

Розмірковуючи про роки, проведені у в'язниці, Твен заявляє, що вона вдячна за все, що надбала через страждання. «Я думаю, як Петро і Іван, які удостоїлися зазнати безчестя за ім'я Ісуса, і відчуваю радість, коли згадую час ув'язнення», — пояснює вона.

«Продовжуйте молитися за Еритрею і дітей Божих, яких там переслідують, — просить Твен, — щоб мої брати і сестри укріпилися у вірі та були вірними до кінця».

ИНДИЯ: НОВЕ СЛУЖІННЯ

Питання навернення до християнства з індуїзму є особливо гострою темою, яка вже упродовж тривалого часу хвилює країну. За останні кілька років індуїстська націоналістична партія відкинула Індію далеко від того, що багато індійців вважають мультикультурною основою. У дванадцяти з двадцяти восьми штатів Індії діють закони, спрямовані проти навернення в іншу віру, які мають на меті викоренити будь-яку неіндуїстську діяльність у державі з переважною більшістю індуїстського населення. Усе більш часті напади на християн, які становлять близько 2 відсотків населення, є частиною ширших змін в Індії, коли меншини почуваються у меншій безпеці. Радикальні індуїсти та урядові посадовці використовують закони для переслідування християн у спробі перетворити Індію на винятково індуїстську країну.

У дванадцяти з 28 штатів Індії діють закони, спрямовані проти навернення в іншу віру, які мають на меті знищити будь-яку неіндуїстську діяльність у країні з переважною більшістю індуїстського населення. Радикальні індуїсти та урядові посадовці використовують ці закони для переслідування християн у спробі перетворити Індію на винятково індуїстську країну.

Незважаючи на те, що особливості цих законів варіюються від штату до штату, вони мають три спільні аспекти: заборону навернення індуїстів, вимогу попереднього повідомлення уряду перед зміною релігії та автоматичну презумпцію вини, що покладає обов'язок надання доказів на обвинуваченого, а не на обвинувача.

Закони криміналізують навернення (зокрема, вихід із індуїзму) з допомогою сили, обману або спокушування, але використовувани визначення украй широкі й розмиті. Наприклад, у штаті Гуджарат визначення «спокушування» має на увазі обіцянку «божественних благословень», які включають спасіння, прощення гріхів і вічне життя, що є основоположними принципами християнської віри. Згідно з цими законами, можна затримати будь-якого пастора.

Протягом останніх 10 років політичні перемоги Партії Бхаратія Джаната (БДП), яка пов'язана з правою воєнізованою організацією Раштрія Сваям-севак Сангх (РСС), наділили сміливістю владу та багато індуїстських груп не лише приймати закони, спрямовані проти навернення в іншу віру, а й ініціювати насильство та інші форми переслідування християн.

У неділю, 5 грудня 2021 року, поліція та члени радикального індуїстського угруповання увірвалися в церкву пастора Савана, затримали його й ще одного члена церкви, відвезли до відділення поліції та піддали жорстким допитам. Їхні дії, як стверджувалося, базувалися на заяві місцевого індуїстського священника про те, що Саван намагався насильно навернути його в християнство.

Коли Саван захворів, його помістили у державну лікарню, проте прикували ногу до ліжка. Хоча у пастора не було Біблії, він роздумував над віршами, які знає напам'ять, та проповідував Євангеліє навколишнім. «Я розповідав їм про любов Христа і молився за них, — згадує він. — З милості Божої мені вдалося привести до Христа чотирьох людей».

Минуло майже 10 місяців, перш ніж у вересні 2022 року було задоволено шостий запит пастора Савана про звільнення під заставу. Хоча його обвинувач під присягою в суді клявся, що він не подавав скарги, справу все ж не закрили, і нині Саван усе ще вдома очікує на майбутні слухання.

Незважаючи на те, що суворі закони та сумнівні процедури завдають обвинувачуваним пасторам та пересічним членам церкви страждання, ці діти Божі навіть у умовах переслідувань продовжують проповідувати Євангеліє. Син Савана, Самуель, розповідає, що за 10 місяців ув'язнення його батька їхня місцева церква зросла більш ніж на 50 відсотків. А пастор та ув'язнені члени їхньої громади використали свої арешти, щоб проголосити Євангеліє поліції, ув'язненим і персоналу в'язниці.

6 лютого 2022 року, коли громада Раджива готувалася до причастя, три члени РСС перервали зібрання й почали знімати відео, в якому звинувачували віруючих у діяльності щодо насильного навернення у християнство. Потім прибула викликана ними поліція і забрала Раджива й ще одного християнина у відділення. Під час допиту пастора запитували про його служіння, незважаючи на те, що церква офіційно зареєстрована та має дозвіл на проведення богослужінь. Так на підставі заяв членів РСС Радживу було пред'явлено звинувачення згідно з законом штату, спрямованим «проти навернення в іншу віру», і засуджено до тюремного ув'язнення.

Коли Раджив читав Новий Заповіт в камері, іншим ув'язненим стало цікаво, що він читає. Він розповів, що читає про Ісуса, і деякі з них зацікавилися. З дозволу адміністрації син Раджива приніс до тюрми 60 Нових Заповітів, які Раджив роздав своїм співкамерникам. Так серед ув'язнених зародилося спілкування і розмови про надію, яку пропонує Євангеліє.

24 квітня 2022 року, після відхилення п'яти попередніх прохань про звільнення під заставу, Раджива, нарешті, випустили з в'язниці до винесення судової постанови. Його церква залишається закритою доти, поки суд не прийме рішення, але пастор, очікуючи виroku, продовжує відвідувати свою паству.

Коли Аарав, який виріс в сім'ї індуїстського священника, вдома у якого був власний храм, став християнином, він очікував переслідувань з боку родичів. Проте рідні стали свідками його дивовижного видужання під час молитви християн, і з часом вся родина прийшла до віри в Христа. Батько Аарава розбив жертвенники у своєму храмі, знищив ідолів і почав використовувати його приміщення у якості церкви, громада якої до 2020 року зросла приблизно до 250 членів.

Незабаром їхня домашня церква стала об'єктом вандалізму, нападів під час зібрань та бюрократичних баталій щодо дозволу на проведення богослужінь. Аарав вважає, що саме ці інциденти в кінцевому підсумку й призвели до його арешту 11 жовтня 2022 року.

Після того як Аарав подав заяву з проханням про дозвіл офіційно проводити зібрання в рамках церкви, його викликали до відділення поліції, ніби щоб підписати документи. Йому сказали зачекати, доки оформлять дозвіл. Однак замість того, щоб покинути поліцейську дільницю з дозволом, Аарав було заарештовано. Перед тим, як викликати його, в поліції підготували справу, і через декілька годин Аарав вже постав перед судом за звинуваченням у наверненні індуїстів у християнство. Він провів у в'язниці 31 день, перш ніж був звільнений під заставу.

Тим часом кілька радикальних індуїстських груп розмістили у соціальних мережах наклепницькі історії про арешт Аарава, одна з яких стверджувала, що християнина було затримано на ринку з великою сумою грошей, яку він використовував, щоб підкуповувати індуїстів, переконуючи їх прийняти його віру. «Це була запланована змова, чистої води наклеп на мене та моє служіння», — пояснює Аарав. Після арешту церква, що зазнавала постійних переслідувань, припинила зібрання. Проте, навіть чекаючи суду, Аарав не перестає відвідувати вірян по домівках, щоб підбадьорити їх і разом помолитися.

Упродовж кількох місяців Аарав був травмований тавром свого арешту та наклепницькою кампанією в соціальних мережах. «Коли людина потрапляє до в'язниці, вона ламається, — говорить він. — Після виходу з в'язниці

я був наяканий. Я боявся того, що буде далі. Люди на вулицях дивилися на мене з ненавистю, як на злочинця».

Сподіваючись, що час, проведений у в'язниці, принесе щедрий плід, Аарав нині чекає суду за звинуваченнями у насильницькому наверненні в християнство.

Незважаючи на невизначеність свого майбутнього у зв'язку з рішенням суду, ці християнські лідери, переслідувані відповідно до індійських законів, що забороняють навернення, продовжують іти за Христом і вірно служити своїм братам і сестрам по вірі.

Перебуваючи у в'язниці, Аарав знаходив утіху в роздумах про життя та смерть учня Ісуса Степана. «Я хочу бути твердим і зосереджуватись на своїй праці, щоб вірно служити Богу, — заявляє він. — І я вірю, що Бог учинить чудо».

Раджив також зосереджений на тому, щоб прожити кожен день свого життя на славу Христа. «Наше життя належить Йому, наші дні на цій землі злічені, — каже він. — Тому нам потрібно залишатися вірними Христу і жити для Нього».

І поки Саван очікує суду, його молодший син висловлює переконання батька і всієї їхньої сім'ї: «У Біблії написано, що ми повинні прощати своїх ворогів. Ми хочемо дотримуватись Божих заповідей і продовжувати робити те, до чого закликає нас Бог».

Пастор Раджив провів кілька тижнів у в'язниці за своє служіння. Він використав цей час, щоб проповідувати Євангеліє співкамерникам

В Індії пастори та їхні сім'ї живуть під величезним тиском, знаючи, що закони країни, які забороняють навернення в іншу віру, наражають їх на постійний ризик судового переслідування

Китай: звільнено пастора Джона Цао

Пастора Джона Цао 3 березня звільнено з в'язниці в Куньміні, провінція Юньнань, після відбування семирічного терміну ув'язнення за буцімто незаконний перетин кордону з Китаєм із сусідньої М'янми. «Голос мучеників» провів глобальну кампанію з написання клопотань про звільнення пастора, а також листів підбадьорення під час його ув'язнення, щоб тюремні чиновники знали, що світова громадськість уважно стежить за його справою.

Четверо поліцейських супроводили пастора Цао додому до міста Чанша, провінції Хунань, де він живе з 88-річною матір'ю. У поліції йому повідомили, що він перебуватиме під наглядом упродовж п'яти років і щодня дільничний відвідуватиме та фотографуватиме його. Співробітники служби національної безпеки погрожували, що будь-якої миті можуть повернути пастора Цао до в'язниці, на що пастор відповів, що вони можуть прийти й заарештувати його і він не тікатиме. Він також додав, що має продовжувати проповідувати Євангеліє і що зупинити проголошення Благієї звістки неможливо. «Тепер я ще більше готовий віддати своє життя в руки Бога», — стверджує служитель.

Під час перебування у в'язниці пастор Цао черпав духовні сили в молитві та читанні Біблії, яку він отримав лише через шість місяців ув'язнення. До цього брат Цао шукав вірші з Писань та тексти гімнів у книгах тюремної бібліотеки та переписував їх на коробці від зубної пасти. Коли у вересні 2018 року пастору нарешті надали доступ до Біблії, він плакав, торкаючись її. На жаль, пізніше дозвіл на користування Словом Божим було відкликано, і йому довелося обмежуватися біблійними віршами, надісланими в листах матір'ю. Коли вона писала в листі занадто багато віршів, його просто не віддавали синові.

Незважаючи на брак годинника та заборону говорити вголос, пастор Цао практикував щоденну ранкову молитву. Протягом усього терміну ув'язнення він перебував під пильним наглядом. За ним спостерігали, навіть коли він спав. Щодня брат Цао прокидався о 5-й годині ранку й відвертався до стіни, щоб непомітно помолитися. Незважаючи на пильне стеження, йому вдалося проповідувати Євангеліє кільком співкамерникам і навіть хрестити дощовою водою тих, хто присвятив життя Господу.

Пастор Цао став християнином у віці 20 років. 1988 року він одружився з американкою і вступив до духовної семінарії, після якої 1990 року оселився в США, не бажаючи отримувати громадянство країни. Пастор Цао був переконаний, що його покликання — Китай, однак 2014 року його увагу привернула М'янма, де він побудував 16 шкіл і започаткував програми боротьби з бідністю в регіоні штату Ва, що межує з КНР.

Пастор Джон Цао до ув'язнення

Джон Цао після звільнення з в'язниці

5 березня 2017 року, після трьох років безперешкодного перетину кордону між Китаєм та М'янмою, пастора Цао було заарештовано, звинувачено в організації незаконного перетину кордону й у березні 2018 року засуджено до семи років позбавлення волі.

Незважаючи на те, що Джон Цао тепер на волі, за нього необхідно продовжувати молитися. Колишні в'язні за віру часто свідчать про те, що, поки вони перебувають у в'язниці, Господь — поряд, однак, вийшовши на волю, вони зазнають труднощів із поверненням до звичайного життя, особливо через пильне стеження влади.

Нині пастор Цао стикається з деякими з цих проблем, намагаючись отримати національне посвідчення особи. «Після того, як мене звільнили, — пояснює він, — я не зміг отримати посвідчення. Влада зажадала, щоб я надав «підтвердження стабільного доходу», перш ніж мені видадуть довідку для реєстрації домашнього господарства та подання заяви на отримання посвідчення особи. Але як мені влаштуватися на роботу без посвідчення?»

Пастора Цао запитали, чи він боїться знову втратити свободу. Він усмінувся й відповів: «Господь Ісус спас нас і звільнив від вічної смерті. Оскільки ми маємо вічне життя і воскресіння, чого мені боятися?»

Пастор Цао, якому зараз 65 років, запевняє, що не планує виходити на пенсію, незважаючи на те, що, за повідомленнями друзів, через ув'язнення він страждає на різні хронічні захворювання. Описуючи своє перебування у в'язниці, брат Цао стверджує: «Я ніколи не був один. Святий Дух давав мені сили. Я знав, що Бог зі мною, а також мої брати і сестри».

Пастор Цао під час будівництва школи у М'янмі

Іран: пастора Анушавана Аведяна засуджено на 10 років

21 серпня 2020 року пастора Анушавана Аведяна було заарештовано співробітниками іранської служби безпеки у його домі, де він та кілька інших християн зустрілися для молитви та поклоніння. Група збиралася у приватному будинку, оскільки за кілька років до того іранська влада закрила приміщення церкви. Представники силових структур конфіскували Біблії та мобільні телефони, а потім доправили пастора Аведяна та двох інших християн до сумнозвісної тегеранської в'язниці Евін. Двох друзів пастора звільнили через 2 дні, а його самого протримали під вартою 26 днів. Весь цей час його жорстоко допитували. 11 квітня 2022 року іранський суд засудив пастора Аведяна до 10 років ув'язнення за «участь у пропаганді, яка спрямована проти священної релігії ісламу та порушує її».

18 вересня 2023 року пастору Анушавану Аведяну було наказано з'явитися до в'язниці Евін, щоб відбувати там десятирічне ув'язнення. Окрім цього, після звільнення пастору загрожує ще 10 років «позбавлення соціальних прав». Анушаван Аведян подав апеляцію до Верховного суду Ірану з проханням про перегляд своєї справи, яку було відхилено. Брату Аведяну 61 рік, він одружений і має двох дітей.

Пастор Анушаван Аведян перебуває у в'язниці Евін разом із безліччю інших християн (фото: Article 18)

Північна Корея: диякона Чжан Веня Ши позбавлено волі на 15 років

Чжан Веня Ши, також відомий як диякон Чанг, — етнічний кореець та громадянин Китаю, який мешкає у Чанбаї, поблизу прикордонної зони між двома країнами. Разом із пастором Хан Чон Рьоєм він служив північнокорейцям, які перетнули кордон із його країною.

Диякон Чан регулярно приймав північнокорейців на кілька днів і навіть тижнів. Він забезпечував їх теплим одягом, їжею та всім необхідним для повернення на батьківщину. Деякі з них прийняли Євангеліє і стали християнами.

У листопаді 2014 року диякона Чана викрали в Китаї та переправили до Північної Кореї, де засудили до 15 років ув'язнення та кинули за ґрати. Через п'ятнадцять місяців у Чанбаї жорстоко вбили його співробітника на Божій ниві, пастора Хана.

Пам'ятайте в'язнів

«Голос мучеників» отримує численні свідчення колишніх ув'язнених за віру братів і сестер, у яких вони повідомляють про те, наскільки листи від християн із різних країн світу підбадьорювали їх та служили свідченням для адміністрації в'язниць, а також для інших ув'язнених. Це пояснює, чому ми закликаємо наших читачів клопотати про ув'язнених за віру християн перед урядами їхніх країн.

Петиції, електронні повідомлення та листи демонструють посадовцям: християнська спільнота знає і переймається тим, що відбувається з ув'язненими за віру в їхніх країнах. Влада більшості держав, де мають місце переслідування християн, украй стурбована своєю репутацією за кордоном. Коли вони дізнаються про те, що за долею ув'язненого стежать сторонні, ставлення до нього та умови його утримання часто покращуються. У деяких випадках ми були свідками того, як після набуття їхніми справами міжнародного розголосу ув'язнених звільняли достроково. Коли влада вважає, що нікому не відомо про підсудних і ув'язнених за віру в їхніх країнах, християни зазнають більшої жорстокості й отримують більш тривалі терміни позбавлення волі.

Саме ви можете стати тим, хто підбадьорює та клопочеться про ув'язнених братів і сестер. Завітайте на наш сайт або скористайтеся інформацією з «*Молитовного календаря*» за 2024 рік, а також пам'яткою «*Напишіть лист ув'язненім християнам*» і надішліть слова підбадьорення в'язню або клопотання про нього до будь-якого дипломатичного представництва його країни з вашим проханням звільнити ув'язненого.

Залучіть вашу молодіжну групу, учнів недільної школи чи всю церкву! Можливо, ви захочете зробити це сімейним проектом та писати листи ув'язненим щотижня.

Не варто недооцінювати силу вашого листа. Напишіть його не відкладаючи!

На нашому сайті www.vom-ru.org розміщено інформацію про в'язнів, серед яких пастор Анушаван Аведян, дякон Чжан Вень Ши, пастор Кіфлу Гебремескель, пастор Хайле Найзгі та інші.